Пам'ятаймо про Україну!

SVOBODA СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY — УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

VOL. CIII. No. 106 | JERSEY CITY and NEW YORK, | WEDNESDAY, JUNE 5, 1996 | CENTS 75 ЦЕНТІВ | ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК | СЕРЕДА, 5-го ЧЕРВНЯ 1996 р. | Ч. 106. РІК CIII

ВІДБУЛАСЯ 24-ТА КОНВЕНЦІЯ СУА

Тревоз, Па. — Тут в околиці Філядельфії, впродовж трьох днів від 24-го до 27-го травня, Союз Українок Америки відбув свою 24-ту з черги щотирічну конвенцію.

Цим цьогорічним зібранням українське жіноцтво, зорганізоване в СУА, відзначило 70-річчя заснування своєї організації, яку створено в 1925 році в Ню Йорку з метою об'єднати американське жіноцтво українського походження для збереження своєї етнічної ідентичности та культурної спадщини.

Понад 300 осіб — жінок і чоловіків — були учасниками різного роду дискусійних майстерень, комісій, пленарних засідань і бенкету, серед них предсідник Українського Народного Союзу Уляна Дячук.

Підчас конвенції відзначено засвіченням свічок 10-ту річницю чорнобильської трагедії та однохвилинною мовчанкою вшановано пам'ять тих, які загинули.

На бенкеті у неділю, 26-го травня, відзначено деяких осіб, серед них Марію Савчин-Пискір за книжку „Тисяча доріг". Головну промову на бенкеті виголосила Олена Крандакова, голова Комісії для жінок, материнства і дітей в Уряді Президента Леоніда Кучми.

Присутні на конвенції 118 жінок-делегаток переобрали теперішню Управу СУА на ще одну трирічну каденцію, з Анною Кравчук на чолі. Крім того створено нову Комісію для справ екології, яку очолила Марта Яросевич.

О. Мороз вірить у прийняття конституції

Київ (УНІАР).— Тут у п'ятницю, 31-го травня, відбулися позапланові збори Асоціяції народних депутатів України попередніх скликань. Основним питанням порядку денного було прийняття нової конституції України.

Виступаючи перед учасниками зборів, голова Верховної Ради Олександер Мороз висловив припущення, що 170 депутатів, які домагаються його резигнації, невдовзі зажадають рерзигнації Леоніда Кучми. О. Мороз запевнив, що все, що він робив, очолюючи парлямент, сприяло і сприятиме ухваленню нової конституції України. Зі свого боку, він намагається закласти в конституцію демократичні основи організації влади.

Торкаючись заблокування лівими праці парляменту, О. Мороз повідомив, що Президія Верховної Ради доручила групі депутатів запропонувати механізм розблокування конституційного процесу в парляменті.

О. Мороз висловив переконання, що проєкт конституції буде ухвалено 16-го липня, тобто в день прийняття Деклярації про державний суверенітет України.

Депутатів попередніх скликань голова Верховної Ради закликав досвід, набутий під час праці в парляменті, використовувати у праці нещодавно створеної Контрольної палати Верховної Ради.

На одній з попередніх пресових конференцій О. Мороз сказав, що найлегітимнішим шляхом для прийняття нової конституції є її ухвалення Верховною Радою України і для цього є всі підстави. Він також засудив спроби дискредитувати Верховну Раду як таку, що неспроможна ухвалити конституцію. "Зараз розгорнуто кампанію за проведення референдуму, але ніхто не знає, який текст основного закону буде винесено на нього", — зазначив О. Мороз. На його думку, проводити в нинішніх умовах референдум рисковно. Невиправданою назвав голова парляменту участь у конституційному процесі представника виконавчої влади, віцепрем'єр-міністра з політично-правних питань Олександра Ємця. Мороз підкреслив, що прийняття конституції — "це справа Верховної Ради, а не Кабінету Міністрів".

Японці все ще гніваються

Токіо. — Ударна група військово-морських сил З'єднаних Стейтів Америки з п'яти корбалів на чолі з атомовим літаконосцем „Карл Вінсон" прибула до Японії, що спричинило нові масові протести місцевих мешканців. Вони все ще гніваються на американських вояків після недавнього ганебного випадку, коли троє американських моряків зґвалтували японську школярку.

Десятки човнів з манiфестантами вийшли назустріч американським кораблям поблизу військово-морської бази в Йокосуку, де кораблі перебуватимуть до неділі. Крім „Карла Вінсона", до складу групи входять атомові крейсери „Аркенсо" і „Каліфорнія", атомовий підводний човен „Джефферсон-сіті" і ракетний фреґат „Кромлін".

Щоб унеможливити будь-які інциденти, 12 японських військових кораблів супроводжували американську групу під час запливу у порт.

З Японії військові кораблі ЗСА вирушать у район Перської затоки, де контролюватимуть дотримання Іраком заборони на лети над встановленою ООН зоною. В Йокосуку американці просто відпочивають перед дальшою напруженою службою.

Крім того, фреґат Кромлін" за цей час візьме участь у спільних з кораблями японських сил самооборони маневрах.

В Гаазі засудили серба

Гаага, Голляндія. — Міжнародний трибунал, створений Організацією Об'єднаних Націй для розстеження злочинів проти мирного населення, оприлюднив свій перший вирок, визнавши винним 24-річного серба Дражена Ердемовіча, який брав безпосередню участь у вбивствах декількох тисяч боснійських мусулман в липні минулого року. Масові тортури відбувалися в зоні безпеки, встановленій ООН.

Д. Ердемовіч служив рядовим вояком в армії боснійських сербів і від першого дня слідства визнав свою провину. У суді він докладно розповів, як разом з іншими сербськими вояками він шикував мусулман у шеренги по 10 осіб і стріляв їм у потилицю.

Остаточне судове рішення щодо цього вбивці буде прийнято на початку липня, однак це не буде кара смерти, бо трибунал у Гаазі не має прав засуджувати на смерть. Підсудному загрожує досмертне тюремне ув'язнення, проте суд може врахувати каяття злочинця і запропонувати цілком м'яку кару.

На сьогоднішній день трибунал у Гаазі порушив кримінальні справи проти 56 учасників масових вбивств на території колишньої Юґославії: 46 сербів, дев'ять хорватів і трьох боснійських мусулман. Покищо заарештовано тільки шестеро з них.

УРП критикує закони

Київ (УНІАР). — Тут у п'ятницю, 31-го травня, відбулася пресова конференція керівників Української Республіканської Партії на тему краху податкової політики та загострення соціяльно-економічної ситуації в Україні.

Голова УРП Богдан Ярошинський у своєму виступі наголосив, що бачить вихід тільки в різкій зміні податкової політики. На його думку, останнім часом Кабінет Міністрів, Президент і Верховна Рада прийняли низку "антинародних законів", оскільки ці закони антиринкові та антивиробничі. Вони сприяють не прогресові, а регресові української економіки і приведуть до розвалу тих галузей, які покищо тримаються.

Таким, на думку керівника УРП, є закон про особливості приватизації в агропромисловому комплексі, прийняття якого зруйнує переробну промисловість. Б. Ярошинський скритикував ще кілька законів, запропонованих Кабінетом Міністрів, в тому числі закон про патентування деяких видів підприємницької діяльности. Згідно з цим законом, пояснив Б. Ярошинський, кожний дрібний посередник в Україні мусить оплачувати патент обсягом 200 дол. щомісячно. Крім того, вони зобов'язані платити податок на добавлену вартість та інші нарахування, а разом це 308 дол. щомісячно, або 60 мільйонів карбованців. "Виходить, що місячна зарплатня Президента становить близько 40 мільйонів крб. (понад 200 дол.), а кожна дрібна перекупка має сплачувати державі 60 млн. крб. щомісячно.

УРП, за словами, Б. Ярошинського, ніколи не виступала і не виступатиме підштовхувачем соціяльних бур і потрясінь, завжди закликала людей до миру і злагоди в Україні. І сьогодні УРП закликає об'єднати зусилля, щоб мирним шляхом вплинути на владомоцних, які не зацікавлені у збереженні української державности.

"Президент, як представник 'лівого центру' та парляментаристи від лівих фракцій роблять усе, щоб не допустити до влади так звану 'третю силу', — сказав голова УРП. Влада, на його думку, не розуміє необхід-

(Закінчення на стор. 3)

Релігійні громади об'єднала боротьба за духовість

Чернігів. — Представники релігійних конфесій Чернігівщини погодилися, що замість суперечки про те, чия віра краща, потрібно спільними зусиллями боротися проти бездуховости, повідомила УНІАР 31-го травня.

На „круглому столі", організованому обласною державною адміністрацією, представники 16-ти конфесій вирішили співпрацювати, бо, на їхню думку, саме безпринципність атеїстичної цивілізації є причиною соціяльної дисгармонії.

На порозі третього тисячоліття людський загал як ніколи потребує такої атмосфери, де панували б і розум, і чуйність, і релігійні, тобто абсолютні, а не тимчасові вартості, вважають учасники зустрічі. В ім'я цього, вирішено казати один одному „а ми від вас не гірші" замість колишнього „ви гірші від нас".

Заступник голови обласної державної адміністрації Микола Рудько сказав, що метою „круглого стола" саме було обмін думками та ідеями, знайомство один з одним, пошук шляхів розв'язання спільних проблем та сприяння встановленню глибших контактів між конфесіями.

„У всіх релігій на першому місці стоїть людина, загально-людська мораль, що існує в суспільстві. Всі релігії діють в рамках єдиного закону — закону про свободу совісти", — сказав він.

Учасники зустрічі розповіли про свої благодійні акції та проблеми, з якими доводиться стикатися. Секретар епархії УПЦ протоієрей Федір розповів про акції милосердя його Церкви. Виступили також представники християн-баптистів, адвентистів сьомого дня, руху Гаре Кришни, римо-католицької та юдейської громад.

Українські військовики поїдуть до Великобританії переймати досвід

Київ. — Восени цього року 45 слухачів оперативно-стратегічного факультету Академії Збройних Сил України впродовж 10 днів будуть знайомитися з працею британського військового відомства в Лондоні, згідно з повідомленням УНІАР.

Українські військовики полетять до Великобританії на британському військово-транспортовому літаку після проведення у вересні цього року військових навчань „Козацький степ" на Яворівському полігоні. Про це досягнуто домовлення 31-го травня на спільній зустрічі начальника Генерального штабу ЗС України Олександра Затинайка і начальника штабу оборони ЗС Великобританії фельдмаршала Пітера Вінджа. П. Віндж перебував в Україні з метою обговорення військової співпраці між двома державами.

Подорож українських військовиків відбудеться у рамках допомоги, яку Великобританія готова, за словами П. Вінджа, надати Україні щодо реформування війська.

Після зустрічі О. Затинайко відзначив на спільній з П. Вінджем пресконференції, що досвід Великобританії у реформуванні Збройних сил за останні п'ять років є дуже корисним для України.

Він також сказав, що його розмова з П. Вінджем була відверта і щира. За його словами, таке важко було б уявити тричотири роки тому.

На пресконференції журналісти поцікавилися також плянами щодо поширення НАТО. П. Віндж заявив, що це в кінцевому підсумку буде політичне, а не військове рішення.

„Хто буде прийнятий до НАТО і коли це відбудеться, вирішуватиметься наприкінці цього року або на початку наступного, — сказав П. Віндж, — але остаточного рішення з цього питання покищо немає". Враховуючи, що Україна не збирається вступати до НАТО, головним для збройних сил обох країн є здатність взаємодіяти в військових умовах, вважає П. Віндж.

Що стосується виконання спільних українсько-британських проєктів у рамках „Партнерство для миру", то П. Віндж заявив, що за останні півтора року допомога Україні з боку Великобританії була найбільшою серед усіх інших країн. Обсяг цієї допомоги сягнув 100,000 фунтів стерлінгів, сказав присутній на пресконференції директор департаменту Східної і Центральної Европи Міністерства оборони Великобританії Пітер Расн. „Але нас більше цікавить не кількість, а якість виконання спільних програм", — підкреслив П. Расн.

Змінено маршрут російських поїздів

Москва. — Російські пасажирські поїзди, що прямують до Сочі та інших чорноморських курортів, цього літа йдуть іншим маршрутом, щоб уникнути переїзд через територію України, повідомив „ОМРІ Дейлі Дайджест", покликаючись на ІТАР-ТАСС.

Починаючи від 2-го червня, більшість поїздів, що сполучають Москву та північні пункти країни з російським узбереж-жям Чорного моря, йдуть через Вороніж. Причиною зміни маршруту є довгі затримки на кордоні між Росією і Україною через митну контролю і перевірку пашпортів. При цьому кордон переїжджається два рази.

Представники міністерства залізниць Росії твердять, що новий маршрут значно швидший, хоч і довший.

В Україні

О.МОРОЗ ПРОКОМЕНТУВАВ ЗВІЛЬНЕННЯ Є.МАРЧУКА

КИЇВ. — Голова Верховної Ради України Олександер Мороз гостро скритикував як сам факт, так і процедуру звільнення не лише прем'єр-міністра Євгена Марчука, а й посадника Києва Леоніда Косаківського.За словами О. Мороза, це є свідченням "нашої демократії", коли після інтерв'ю, яке не сподобалося Президентові, звільняють з праці.

КРИМ ЗМІЦНЮЄ ЕКОНОМІЧНІ ЗВ'ЯЗКИ З БІЛГОРОДСЬКОЮ ОБЛАСТЮ

СИМФЕРОПІЛЬ. — Крим і Білгородська область Росії уклали договір про співробітництво в галузі торгівлі, обміну товарами в легкій промисловості і сільському господарстві, повідомила УНІАР 2-го червня. Підписання угоди відбулося під час відвідин Криму делегацією Білгородської области на чолі з головою обласної думи Юрієм Селіверстовим. Делегація мала зустрічі з заступником голови ВР Криму Юрієм Подкопаєвим та віцепрем'-єром Криму Андрієм Сенченком. Підписано також договір про участь Білгородської области в роз-витку інфраструктури селищ Новоозерний і Мирний, що знаходяться біля Євпаторії і які раніше були базами Чорноморської фльоти.

КРИМ ХОЧЕ ВІДКРИТИ АМБАСАДУ В МОСКВІ

СИМФЕРОПІЛЬ. — Парлямент Криму включив у порядок денний питання про відкриття в Москві своєї амбасади у зв'язку з зростаючою торгівлею з Росією, повідомив „ОМРІ Дейлі Дайджест". Згідно з Міністерством торгівлі Криму, експорт до Росії становить понад половину всього експорту півострова до країн СНД, в той час, як імпорт з Росії становить 41 відсоток всього імпорту Криму.

УКРАЇНСЬКІ ПАРЛЯМЕНТАРИСТИ ВИБОРОЛИ ТРЕТЄ МІСЦЕ

КИЇВ. — Футбольна дружина парляменту України зайняла третє місце у першому міжнародному турнірі дружин парляментів СНД, що відбувся 1-го червня на столичному стадіоні „Динамо", повідомила УНІАР. Перше місце зайняли білоруські парляментаристи, які у фіналі перемогли російську дружину. Третє місце Україна виборола, перемігши дружину Молдови з рахунком 4:2. У складі дружини України грав радник Президента з економічної політики Володимир Лановий. Також у списку української дружини значився під числом 18 голова ВР Олександер Мороз. Представник групи „Аграрники за реформи" Валерій Перець визнаний найкращим воротарем турніру.

ГОТУЮТЬСЯ ДО ЮВІЛЕЮ Є.МАЛАНЮКА

КИЇВ. — Постановою Кабінету Міністрів підтримано пропозицію творчої інтелігенції України щодо відзначення 100-річчя від дня народження видатного українського письменника Євгена Маланюка, що минає 20-го січня 1997 року. Створено ювілейний комітет на чолі з депутатом українського парляменту, головою Товариства "Просвіта" Павлом Мовчаном.

КУРС НА РЕФОРМИ НЕ ЗМІНИТЬСЯ

КИЇВ. — Президент України Леонід Кучма після наради в Міністерстві Освіти з проблем молоді та дітей відповів на запитання журналістів. Президент зазначив, що програма "Діти України" має обов'язково виконуватися, оскільки дитяча смертність катастрофічно зростає і набирає загрозливого характеру дитяча злочинність. На запитання щодо можливих змін в Уряді, у зв'язку з резиґнацією Євгена Марчука, Л. Кучма відповів, що зміни обов'язково будуть, але економічний і стратегічний курс держави змін не зазнає, хоча може змінитися тактика проведення реформ.

ЗАРАХОВАНО ДО СВЯТИХ

ХЕРСОН.— Архиєпископ Херсонський і Таврійський Прокопій Титов віднині є святим Української Православної Церкви Московського Патріярхату. Так вирішив Священний Синод УПЦ МП, що відбувся в Києво-Печерській Лаврі під головуванням Митрополита Володимира Сабодана. Архиєпископ Прокопій у 30-ті роки створив за вказівкою тодішніх державних керівників так звану відновлювальну Церкву, розповів нинішній Архиєпископ Херсонський Іларіон Шукало, і за вірність православію 60-річного архиєрея стратили у 1937 році.

МИТНИКИ ЗАРОБЛЯЮТЬ ВАЛЮТУ

ІВАНО-ФРАНКІВЩИНА. — Понад 600 більйонів карбованців прибуло на банківське депозитне конто Івано-Франківської митниці від початку 1996 року. Переважно це різні податки та мито з експорту й імпорту товарів, що перетинають кордон на автомобільному транспорті. А також кара за несплату цих зборів. У державну скарбницю митники Прикарпаття перерахували майже 500 більйонів крб. тільки за перший квартал цього року, що дорівнює сумі, перерахованій за всі чотири квартали минулого року.

В АМЕРИЦІ

У ВАШІНҐТОНІ ВІДБУЛИСЯ мирні демонстрації в обороні прав дітей в ЗСА, що зібрали понад 200,000 осіб, в тому більшість молоді та дітей. Зібрані протестували проти пропозицій консервативних сил у Конгресі та Сенаті, які пропонують зменшення бюджету, а тим зменшення фінансової допомоги для дітей. З кличем, що „усі діти створені однаково", демонстранти вимагали кращої контролі зброї, податкового кредиту на кожну дитину і шкільних послідів виправдання для учнів.

У ПЛЯНУВАННІ РОЗБУДОВИ великих міст, в тому високих мешканевих будівель, Нюарк, Н. Дж., започатковує програму поселень із малими будівлями, які мають творити свою раду „містечка", а тим самим дати більшу увагу мешканців до себе і більшу співпрацю поміж ними. За прикладом Нюарку будуть іти інші міста, якщо експеримент себе виправдає.

ПОЛІТИЧНА БОРОТЬБА ЗА майбутнє медичного забезпечення на випадок хвороби, яка ведеться в Конгресі, розгоряється дальше, хоча обидві партії стремлять до певного компромісу. В найближчому тижні будуть продовжуватися на цю тему виміни думок і відповідні аргументи з надією, що вкінці ця важлива справа знайде розв'язку, яка всіх задоволить.

У СВІТІ

У СИРІЙСЬКОМУ місті Лятакія відбулася зустріч президента Сирії Гафеза Ассада з президентом Ливану Ільясом Граві. Вони обговорювали ситуацію в регіоні і перспективи її розвитку у зв'язку з приходом до влади в Ізраїлі нового прем'єр-міністра, Беняміна Нетанягу, політична орієнтація якого значно відрізняється від поглядів Шимона Переза, попереднього ізраїльського прем'єра. Сирійські та ливанські керівники відзначили, що досі не набрала чинности квітнева угода про припинення збройних дій в районі ливансько-ізраїльського кордону і не створено ніякого механізму контролі за припиненням вогню. Г. Ассад та І. Граві заторкнули також питання призначених на осінь парляментарних виборів у Ливані.

ГОНҐКОНҐЗЬКА газета „Савт Чайна Морнінґ Пост" повідомила, що понад 20 осіб загинуло у сутичках між силами правопорядку і сепаратистами в північнозахідньому Сіньцзян-Уйгурському автономному районі Китаю. Газета стверджує, що криваві вуличні бої все ще продовжуються у містах Турфан і Карамай. Від кінця квітня ц. р. китайська влада заарештувала 5,000 уйгурів, членів „Національного революційного фронту Східного Туркестану", які виступають за незалежність свого краю від Китаю.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, NJ 07302.

Svoboda: (201) 434-0237; Fax: (201) 451-5486. UNA: (201) 451-2200

Soyuzivka UNA Estate: 216 Foordmore Rd., Kerhonkson, NY 12446 (914) 626-5641, Fax (914) 626-0180, e-mail: unaestat@travel.ios.com

Передплата на рік $100.00, на півроку-$60.00. Для членів УНСоюзу $75.00 річно, на півроку-$40. За кожну зміну адреси-$1.00. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

Головний редактор: Зенон Снилик

Second Class Postage paid at Jersey City, NJ

Чи буде мир у Чечні?

Світова преса знов заговорила про героїчну Чечню. Приводом для цього було підписання у Москві мирного договору з Чеченською республікою про припинення від 1-го червня бойових дій. Документ у Кремлі в присутності президента Росії Бориса Єльцина підписали: з російської сторони — прем'єр-міністер Віктор Черномирдін і з чеченської — виконуючий обов'язки президента Чеченської республіки Зеліхман Яндарбієв.

Уперше після півторарічної кровопролитної війни великої Росії проти маленької Чечні підписано тимчасову угоду про припинення вогню між російськими окупантами і чеченськими повстанцями. До 10-го червня повинен закінчитися обмін всіма військовополоненими. Якщо умови підписаного у Москві договору будуть дотримані, ворогуючі сторони домовилися сісти за стіл переговорів ще до 16-го червня — дня президентських виборів у Росії — і вирішити найбільш наболілі питання: статус Чечні і виведення російських військ з території цієї кавказької республіки.

Зразу ж після підписання мирного договору, ще до того, як з Москви від'їхала чеченська делегація на чолі з З. Яндарбієвим, Боріс Єльцин, залишивши кавказьких парляментарів закладниками у Кремлі, відлетів у Чечню. Його гелікоптер приземлився у селі Правобережному, розташованому на березі ріки Терек, 20 км від чеченської столиці Грозного. Здавалося б, навіщо Єльцинові візита в Чечню, адже там його хлібом-сіллю зустрічати не будуть. Тим більше, що в Москві справ по горло. До Києва ближче, і то часу не знайшов. Однак Єльцин вирішив розіграти спектакль — привітати своїх вояків „з перемогою". Він так і сказав, звертаючись до них: „Війна закінчилася, ви перемогли!" Головнокомандуючий збройними силами Росії висловив усім признання „за героїзм і мужність, завдяки яким розбиті і знищені сили бойовиків. Їх опір, — сказав Єльцин, — практично зламаний, дорога до відновлення миру відкрита!"

Спектакль цей — короткочасна візита в Чечню, яку заздалегідь розреклямували, — потрібний був Єльцинові саме тепер, напередодні президентських виборів. Як підкреслюють російські газети, такого „геніяльно виконаного ходу Єльцин не зробив за всі чотири роки президентства". А щодо „перемоги" і „відкритої дороги до відновлення миру", то тут російський президент, як кажуть, перегнув палку. Хоч сам факт зустрічі у Кремлі і переговорів Б. Єльцина з виконуючим обов'язки президента Чечні З. Яндарбієвим можна вважати великим досягненням, багато політичних коментаторів не вірять у можливість відновлення миру. Адже головним у переговорах буде питання про статус Чеченської республіки. І Єльцин, і Черномирдін, й інші російські керівники хоч і погоджуються на більшу автономію Чечні, але в рамках Російської Федерації, на що чеченський народ ніколи не піде, бо ніколи не погодиться бути рабом російської імперії. І це добре розуміють кремлівські можновладці. Міністер оборони Росії Павел Грачов, наприклад, не приховує, що будь-які переговори з чеченцями будуть малоефективними.

Півтора року російські загарбники сіяли смерть і знищення в Чеченській республіці. За цей час у війні загинуло понад 60,000 осіб лише цивільного населення, в тому числі чимало росіян. У Чечні не залишилося жодного міста, яке не було б зруйноване дощенту. Тож про яку „перемогу" може говорити Єльцин? Подібних „перемог" совєтсько-російська імперія знає декілька. Досить згадати жовтень 1921 року, коли в Ризі був підписаний мирний договір з Польщею, що поставив крапку у війні, яка закінчилася поразкою ленінської Росії. Поразкою сталінського Совєтського Союзу закінчилася і фінська кампанія 1939—40 років, коли Червоній армії не вдалося загарбати маленьку Фінляндію. У травні 1988 року Міхаїл Горбачов також визнав поразку і змушений був вивести совєтське військо з Афганістану. Тому і для Єльцина найрозумнішим було б наслідувати приклад своїх кремлівських попередників, визнати поразку у війні з Чеченю і вивести своїх вояків з цього регіону. Російські політики і російські генерали давно зрозуміли, що війна на Кавказі не закінчиться ні швидкою перемогою росіян, ні капітуляцією чеченських повстанців, як це плянував Єльцин і його бездарний генералітет. Війна для народу Росії стала трагедією, вона виявила всю слабість російської імперії, як і афганська — совєтської. Чимало російських політиків відкрито заявляють, що для Росії єдиний вихід випутатися з кризи — відпустити Чечню зі складу Російської Федерації. А для Єльцина це був би шанс у боротьбі за президентське крісло.

Микола Світуха

ДЕБЮТ ЖУРНАЛУ

II

Наголосивши важливість приступлення до Ради Европи держав Центральної і Східної Европи, О. Мороз висловив переконання, що майбутнє континенту не лежить у поділі на держави вищої і нижчої кляси, але у близькому співвідношенні всіх держав, основаному на глибокому розумінні їхньої взаємозалежності. В. Горбулін підкреслив, що в інтересах України є скріпити її економічні і культурні зв'язки, модернізувати індустріяльну технологію і розвинути закордонну торгівлю. Він позитивно оцінив прогрес зближення України до Европейського Союзу (ЕС), НАТО і Ради Европи, процес, який в короткому майбутньому допоможе скріпити співвідносини України з державами ЕС домовленням про створення зони вільної торгівлі і надання Україні статусу асоційованого члена. Переконання про успіх програми економічних реформ і про стабілізацію фінансової і кредитної системи дасть підставу для поширення закордонних інвестицій і сприятиме повному використанню власних матеріяльних і людських ресурсів України. Статтю Г. Удовенка треба вважати коротким, але змістовним резюме закордонної політики України. Тут охоплені питання внутрішньої політики відносно національних меншин і проблеми структурних змін, зумовлених економічними реформами. Тут також мова про конечність міжнародної співпраці для ліквідації наслідків Чорнобиля як і про позицію України в питанні европейської безпеки.

Співавторами аналітичної статті „Україна і НАТО" є Сергій Пирожков, директор, і Володимир Чумак, співробітник Національного Інституту Стратегічних Досліджень. Однаково важливу тему аналізує полк. Володимир Тертичний у статті „Два аспекти роззброєння". Ці статті можна поручити всім, хто хоче правильно розуміти позицію України у таких складних питаннях.

Тематиці міжнародної пресії на закриття Чорнобильської АЕС і спорідненим проблем присвятили свою статтю академік Валерій Кухар, голова, і проф. Петро Шмарін, секретар, Президентської Комісії з питань ядерної політики і екологічної безпеки. У статті, зокрема, наголошено розбіжність поміж заявами політичних лідерів „великої сімки" і справжнім станом закордонної допомоги для здійснення державної програми в питаннях Чорнобиля.

Чотири статті присвячено проблемам економіки і зовнішніх економічних відносин. Міністер економіки України Василь Гуреєв у змістовній статті „Програма подолання економічної кризи" подає деталі ділової програми, прийнятої Кабінетом Міністрів і затвердженої Верховною Радою. Іван Лукінов, професор Інституту Економіки Української Академії Наук, розглядає питання „Творення вільних економічних зон", а Володимир Коновалов, голова відділу в Міністерстві зовнішньоекономічних відносин, розглядає питання, чому Україну оскаржують в „демпінгу" (продажі товарів нижче їх собівартости). Четвертим автором в цьому розділі є проф. Антін Філіпенко з Інституту міжнародних відносин Київського Університету ім. Т. Шевченка, який аналізує „за і проти" економічного союзу післясовєтських держав. Автор бачить розвиток економічних інтересів України у співпраці з багатьма державами Европи, Чорноморського басейну, Близького і Далекого Сходу, а не у вузьких рамках СНД.

Останній розділ журналу виповнюють дві статті. Перша — це перспективний погляд Сергія Грабовського, редактора журналу „Генеза", і Леоніда Шкляра з Української Академії Наук про „Шлях від колонії до незалежної держави: оцінка з п'ятирічної перспективи". На наш погляд, ця стаття заслуговує на особливу увагу. Друга — це стаття Олени Малиновської, головного консультанта Національного інституту стратегічних студій „До концепції української міграційної політики".

В кінці журналу поміщено повний текст кількох важливих документів, а саме: спільну заяву України і НАТО з вересня 1995 року, ствердження Парляментської Асамблеї Ради Европи про аплікацію України і дві заяви ЮНЕСКО відносно Чорнобиля.

Розмір цієї статті обмежує нас лише до короткої згадки про авторів, при чому заголовки статтей подані в перекладі на українську мову. Тематика журналу настільки широка і різноманітна, що окремі його розділи заслуговують на увагу читачів з різними зацікавленнями. Треба побажати головному редакторові Леонідові Байдакові успіхів у доборі матеріялів до чергових чисел і в організації ефективної мережі закордонних представництв цього справді змістовного квартальника. В кінці треба ще раз наголосити, що журнал виконуватиме свою місію лише за умов, коли багато читачів стане постійними передплатниками і допоможе в поширенні цього унікального і вартісного видання в англомовному світі. (Адреса редакції: „Політика і Час", 4/6 вул. Десятинна, Київ 25, Україна 252025, тел.: 044-229-89-95, факс 044-229-57-97).

Леся Храплива-Щур

ІЗ СВІТЛИХ ГЛИБИН МИНУЛОГО

Володимир Барагура, „Меч і книга", історичні оповідання. Київ, 1993.

I

Книжку цю рецензують уже не вперше, бо її видання із 1993 року — вже третє. Не треба, отже, відкривати наново її вартостей, а просто відсвіжити їх у свідомості тих, хто вже з нею знайомий. Бож знайомі з нею численні вчителі, виховники, ну й, звичайно, юні читачі у діяспорі, вже від першого видання 1954 року. Ото ж — пригадаймо собі:

Автор, Володимир Барагура, — педагог, журналіст та письменник особливо відомий як співредактор, а опісля довголітній редактор журналу для дітей „Веселка", видання Українського Народного Союзу. Ця ж „Веселка" просвічувала шлях українським дітям у діяспорі впродовж 41 року — від своєї появи у 1954-му до дуже недавніх часів. Була вирішним чинником у релігійно-національному вихованні українських дітей на поселеннях у часи майже повної відокремленості від материка, аж до часу, коли стали знову доступні творчі та животворні зв'язки із рідною землею. Тут заслуги „Веселки" та її редакторів (крім Володимира Барагури, в початках теж Богдана Гошовського та Романа Завадовича) просто незмірні, беручи до уваги ще в додатку високий мистецький та виховний рівень видання, який вона втримувало постійно.

Можна не сумніватися, що довголітній редактор такого журналика знав докладно і весь матеріял, на якому повинні виростати діти на свідомих українців, знав теж і таємниці підходу з цим матеріялом до дитячої душі. Недаром же виховав дві власні дочки в дусі всіх громадянських чеснот.

Тематика збірки оповідань для дітей та молоді „Меч і книга" взята з історії буття та культури нашого народу. З цими предметами треба було в першу чергу познайомити наше молоде покоління, бо пізнання — це перший та необхідний ступінь до духового споріднення, відчуття єдности із якоюнебудь вартістю.

Матеріял був незвичайно широкий, а час у дітей, який залишався на вивчення українознавства, після виконання всіх вимог школи чужого середовища, був обмежений. Треба було, отже, дуже сумлінно обміркувати добір матеріялів, щоб не поминути найсуттєвішого. І тут автор зумів вибрати справді те, що впродовж віків було провідною силою нашого народу, — меч, тобто лицарську відвагу, чесність, вірність, та книгу, носія й поширювача духовних надбань України. Двадцять чотири оповідання, написані чітко, живо та зрозуміло для нескладного дитячого сприймання, поділені на три тематичні розділи. Перший „На полі слави" — це про подвиги української зброї від боротьби з половцями до змагань героїчної Української Повстанської Армії (УПА).

(Закінчення буде)

Петро Балей

СПОГАДИ ГЕТЬМАНА П. СКОРОПАДСЬКОГО

II

У своїх політичних переконаннях описуваних часів, гетьман Павло був федералістом. Серед провідних фігур тогочасного політикуму він не був винятком. Федералістом був М. Грушевський. У памфлеті, надрукованому у „Новій Раді", Грушевський писав: „Ми домагаємося державного права для українського народу в федерації народів Росії, широкої автономії України в етнографічних межах, повноти національного, культурного і національного українського життя" (березень-квітень 1917 р.). Або у Першому Універсалі (23 червня) авторства В. Винниченка читаємо: „Не відділяючись від усієї Росії, не розриваючи з державою російською, хай народ український на своїй землі має право сам порядкувати своїм життям...", а у Декларації Генерального Секретаріяту (1 жовтня) є така заява: „Утворена революцією велика російська федерація має спиратися на трудящі народні маси, селянство і пролетаріят". Отже федералізм Скоропадського не міг бути причиною повстання. Повстання почалося задовго до проголошення Гетьманом Грамоти про федерацію. Про справжню причину повстання писав у своїх споминах В. Винниченко: „Не відмовляючись від жодної політичної форми, навіть від незалежности, якби того жадали соціяльно-економічні й інші умовини, і коли б се пособляло цілі всякого соціяліста — соціялізмові, я тоді ж для сеї цілі, для соціялізму, найшов би в собі стільки мужности, щоб відмовитись від усяких національно-політичних форм, якби переконався, що вони шкодять соціялізмові" („Відродження нації"). До речі, традиційна в Україні гетьманська влада якраз і стала на перешкоді завершенню соціялізму. Подібна ситуація — проте ідеологічно протиставна — заіснувала в сучасній українській державі: „свідомі українці" проти „новітніх варягів". І тут дуже доцільно пригадати пересторогу гетьмана Павла: „Хто хоче всього нараз, не матиме нічого".

Гетьман Скоропадський був людиною двох культур: етнічно-української і російсько-імперської. (Не можна цього феномену змішувати з великоруською культурою. Ці дві культури чітко розрізняв у своїй публіцистиці М. Драгоманов). Культурою рідної йому України він надихався в маєтностях свого діда Івана Михайловича в юнацькому віці. Любов Павла Скоропадського до України та її народу — щира і безпосередня, хоч на самостійницькі позиції він еволюціонував вже на еміґрації.

Про юнацькі роки в діда Івана розповідає гетьман у розділі „Мое детство на Украине". Читаючи розділ Олени Отт-Скоропадської „Спогади мого дитинства", в нас вилонюється картина традиційної української родини, де материнська любов поєднує і об'єднує найрізноманітніші характери в єдину соціяльну клітину, на спадності і моралі якої виростають епохи великих культур, а без неї виродкуються і падають великі цивілізації.

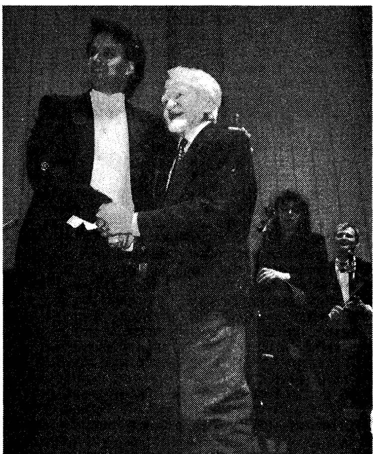
У своїй розповіді про подорож з батьком під градом американських бомб у квітні 1945 року, гетьманівна Єлисавета ділиться із читачем своєю зворушливою любов'ю до батька, якому не пощастило добитися до Баварії та з'єднатися з дружиною і дітьми. Смертельно поранений в бомбардуванні залізничної станції малого міста, після чотириденного перебування у місцевій лікарні, він вмирає 28 квітня 1945 року. Єлисавета, також поранена і фізично та психічно вичерпана, останками сил здобуває збиту із соснових дощок труну і знаходить греко-католицького священика отця Онуфріва, щоб тлінним останкам обожнюваного батька забезпечити гідне вояцьке поховання. Це драма останніх днів Гетьмана Всієї України, трагічна своєю символікою, є гідною темою великого драматурга.

Книжку „Спогади гетьмана Скоропадського" можна набути в Інституті Східньоевропейських Досліджень ім. В. Липинського від липня ц. р. в ціні 29.95 дол. Замовлення слати на адресу: 469 Flamingo Street, Philadelphia, PA 19128.

НА МИСТЕЦЬКІ ТЕМИ

Мовою музики — про чорнобильську трагедію

Ню Йорк і Вашінґтон, Д. К. — Величаві відзначення 10-ої річниці чорнобильської катастрофи, які відбулися 26-го квітня в Організації Об'єднаних Націй в Ню Йорку та 28-го квітня у Кеннеді Центрі у Вашінґтоні, трагічною музикою першої частини концертів справили враження, немов сама мати-історія схилила голову над пам'яттю жертв найбільшої в історії людства атомної трагедії.

Після виконання твору М. Колесси — Г. Ерл вітає автора.

Для участи у цих відзначеннях на найвищому рівні прибула з України Державна Симфонічна Оркестра Одеської Фільгармонії на чолі з головним диригентом і художнім керівником Гобартом Ерлом. Як символ об'єднання сил світу в боротьбі за збереження плянети проти нуклеарного зла, слухачам було представлено твори американських, українських та австрійського композиторів. У трагічно-героїчній першій половині програми звучали „Питання без відповіді" Чарлза Айвза, поема „Тарас Шевченко" Костянтина Данькевича та „Адажіо" із Десятої, перерваної симфонії Густава Малера.

Уже перші звуки твору Ч. Айвза впровадили у відповідний настрій і надали тон, який якнайкраще відповідав тематиці відзначення. На фоні піяніссімо струнних інструментів, зіллятих в тональний акорд (символ гармонії, вічности і всесвіту), неначе у противагу вступає труба, яка, відповідаючи дисонансами, порушує попередній спокій, а згодом — і квартет флейт, що вносить ще більше стурбованости завдяки не лише гармонічному ускладненню, але й драстичній зміні ритмічної структури. Твір не тільки спонукує до філософських роздумів про життя та його зв'язок із вічністю. У випадку відзначення чорнобильської трагедії він символізував порушення атомом рівноваги в природі й можливість її згублення.

Немов один людський голос розпочинають віолі головну тему першої частини Десятої симфонії Малера — „Адажіо". Забарвлений тугою і болем, головний епізод частини доручений саме віолям, адже тембр цього інструменту, як ніякий інший, підходить для висловлення основної філософської ідеї композитора. Історія музики знає не один приклад, коли у своїх передсмертних творах композитори звертаються до віолі — символу трагізму, меланхолії та філософських роздумів про людське буття: вистачить згадати такі шедеври, як Концерт для віолі з оркестрою Б. Бартока чи Сонату для віолі та фортепіяну Д. Шостаковича. Саме тут слід підкреслити, що далеко не всі кращі симфонічні оркестри можуть похвалитися такою якістю групи віоль, як Одеська Симфонічна Оркестра. Хоча загальний тон частини, яка вже сама по собі могла би бути окремим твором, — сумно-відречений, все ж твір не позбавлений просвітлених моментів. У ньому немов об'єдналися два полюси творчости Малера: неминучість страждання і необхідність боротьби. Форма свободного рондо уможливлює різноманітність настроїв, підкреслену тональними різнобарвностями, не раз несподіваними і тим більше прекрасними. Гра оркестри свідчила про глибоке проникнення в композиторський задум.

Просвітлена перша частина Першої симфонії Миколи Колесси, яка відкрила другу частину концертів, впровадила слухачів у світ весни, свіжости, сонця. „Цвітуть сади в Карпатах" — ця радісна назва пробуджувала в уяві слухачів асоціяції з карпатською весною, пробудженням землі зі сну, запахами квітучих нив і притаманною регіонові гуцульською мелодикою. Прозорість, ясність фактури, мелодійна привабливість поєднані тут із оригінальною ладовою забарвленістю. Виконанням цього твору оркестра немов зверталася до усіх: „Подивіться, яка прекрасна наша земля. Не губімо ж її!" Справжнім святом для слухачів стала присутність у залі композитора твору, 92-літнього Миколи Колесси. Викликавши маестра на сцену, диригент та оркестра натхненно його вітали, одержавши у відповідь взаємне признання, що викликало стоячі овації слухачів. Як читачам уже відомо, Перша симфонія М. Колесси записана на недавно випущеному компактному диску Одеської Симфонічної Оркестри п. з. „Музика України", який одержав схвальні відгуки поважаних критиків світового музичного ринку, між іншим, знаного журналу „Грамофон".

Немов не бажаючи виходити з атмосфери Карпат, програма продовжилася „Карпатським концертом" Мирослава Скорика. Оркестра під керівництвом Г. Ерла зуміла відобразити і підкреслити найважливіші характерні особливості індивідуально-стилістичної ма-

(Закінчення на стор. 3)

Свято День Батька на Союзівці

В неділю, 16-го червня ц. р., Український Народний Союз відзначатиме вже 12-ий рік підряд Свято День Батька на Союзівці.

В неділю в українській католицькій церкві та український православній каплиці відправляться Богослуження в наміренні батьків, а по полудні відбудеться мистецька програма. Виступить танцювальний ансамбль „Лиман" із Балтимору, Мд., під керівництвом Ореста Ласюка та відомий соліст зі Львова Роман Цимбала.

„Лиман" існує вже від 1978 року. Цей ансамбль, який складається із 23-ох осіб, студентів середніх шкіл та університетів, які добровільно сходяться на вікенди на проби, або щоб подорожувати чи виступати на сцені і тим способом причинитися до зберігання українських народних танців.

За тих 18 років „Лиман" виступає на східньому побережжі Америки, від Північної Каролайни до Ню Йорку, на численних українських та міжнародних фестивалях, на культурних імпрезах та на своїх власних концертах.

Роман Цимбала — професійний співак, закінчив Львівську Музичну Школу в 1979 році та консерваторію ім. М. Лисенка в 1985 році. Від 1988 року він концертує на трьох континентах та у дев'ятьох різних країнах. У 1992 році Р. Цимбала мав свій північноамериканський дебют в Медісон, Н. Дж., де він в опері „Ріголетто" відспівав ролю князя із Мантуа. Як мистець із великим дослідом, Роман звичайно виконує провідні тенорові ролі у різних операх, таких, як ролю Радамеса в опері „Аїда"; Альфредо в опері „Травіята", Ленського в опері „Евген Онєгін" та інші ролі провідних опер. В українських музичних творах він співав ролю Петра в опері „Наталка Полтавка" та Андрія в опері „Запорожець за Дунаєм". Роман тепер є солістом Львівського Національного Академічного Театру Опери та Балету ім. Івана Франка.

Р. Цимбала

УНС заохочує всіх членів, як нечленів, організувати прогульки, щоб прибути масово на Союзівку на цей день і вшанувати наших батьків.

За дальшими інформаціями і про замовлення проситься телефонувати на Союзівку на число (914) 626-5641.

Андрій Воробець

Танцювальний ансамбль „Лиман".

УРП...

(Закінчення зі стор. 1)

ности існування конструктивної опозиції в Україні. Така опозиція могла б порушувати питання щодо виведення чужих військ з території України. За наявности міцної опозиції, "Президент мав би можливість займати більш державницьку позицію у переговорах із Росією з питань Чорноморської фльоти, вимагаючи від росіян полишити Севастопіль і Крим", — вважає Ярошинський.

На запитання, як УРП оцінює звільнення Є. Марчука з посту прем'єр-міністра, Б. Ярошинський зазначив, що єдиним заходом для посилення відповідальности за поглиблення економічної кризи є усунення всього Уряду або його більшости. Покладення відповідальности на окремих керівників — це глухий кут на шляху боротьби з економічною кризою. Крім того, до відповідальности притягувати має парляментарна більшість, якої сьогодні нема, сказав керівник республіканців.

ЛІДЕРИ ЯПОНІЇ і Південної Кореї домовилися спільними зусиллями сприяти успішному проведенню фінального турніру чемпіонату світу з футболу 2002 року, який вперше в історії проходитиме водночас у двох країнах. „Прикладом для всього світу" закликав зробити цей перший у третьому тисячолітті і перший в Азії футбольний чемпіонат прем'єр-міністер Японії Рютаро Гашімото в телефонічній розмові з президентом Південної Кореї Кім Ен Самом. Донедавна Японія і Південна Корея затято змагалися між собою за право приймати у себе фінальні ігри. В Токіо в лоббістській діяльності брали участь усі вищі урядовці. Футбольне питання загрожувало стати політичним. Якби чемпіонат проходив тільки у Японії, це спричинило б нову хвилю антияпонських настроїв у Південній Кореї, де ще не забули 35-річного колоніяльного панування японців на Корейському півострові. Тому Міжнародна федерація футбольних асоціяцій запропонувала безпрецендентне компромісове рішення, яке врешті-решт задовільнило обидві сторони.

НАЙБІЛЬШУ КІЛЬКІСТЬ голосів під час виборів до нижньої палати парляменту Чехії, які закінчилися минулої суботи, дістала консервативна Громадянська демократична партія, голова якої Вацлав Клявс є водночас прем'єр-міністром країни. Її підтримали 30 відсотків вибірців. На другому місці — Чеська соціял-демократична партія, вона здобула 26.5 відсотка голосів. На третьому — Комуністична партія Чехії і Моравії, якій віддали перевагу 10 відсотків громадян країни.

ЗІ ЗРОСТОМ У КРАЇНІ організацій, котрі займаються медичним забезпеченням і при цьому намагаються сповільнити подорожчання оплат , лікарі починають чимраз голосніше нарікати, що втрачають контролю над обладнанням своїх лікарських кабінетів, лікуванням своїх пацієнтів і своїм зарібком. З втратою своїх професійних привілеїв і затурбовані майбутністю своєї професії, вони намагаються цьому зарадити в будь-який спосіб, тому починають організувати профспілки, котрі на їхню думку дадуть їм більше голосу і сили у поборюванні спільних інтересів.

БРУС ЕНДЕРСОН, ВИДАВЕЦЬ малого тижневика в північній Каліфорнії, опинився з днем 24-го травня у місцевій в'язниці за те, що обороняючись правом свободи преси не погодився видати судовим властям листа, який написав до його газети убивця місцевого коменданта поліції, подаючи в ньому свою версію цілого убивства інакшу, як її має поліція. Б. Ендерсон відомий вже давно зі свого звичаю публікувати дуже критичні статті та погляди і в 1989 році він просидів 60 днів у тюрмі за гостру публічну критику місцевого шкільництва.

ДИСКУСІЇ НА ТЕМУ поліційної години для молоді, що запропонували обидва кандидати на президента, президент Билл Клінтон і сенатор Боб Дол, ідуть дальше тому, що знавці молодечих проблем і кримінальних властей мають сумніви чи такий стан справді допоможе у зменшенні злочинів серед молоді в ЗСА.

В ШОСТУ СУМНУ і БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ
відходу у вічність 27-го червня 1990 року
мого найдорожчого і ніколи незабутого МУЖА

бл. п.

МИРОНА ВОЛОДИМИРА ІВАШКА

буде відправлена
ЗАУПОКІЙНА СВЯТА ЛІТУРГІЯ
27-го червня 1996 року

в церкві Непорочного Зачаття Пречистої Діви Марії в Маямі, Фла.

Про молитви за спокій душі покійного просить

дружина АННА

Невтішно плачемо за улюбленим ЧОЛОВІКОМ, ТАТОМ і ДІДУСЕМ. На 68-му році життя перейшов у вічність доктор технічних наук, професор Дітройтського університету

бл. п.

ЄВГЕН КОРДИБАН

Тяжка наша втрата. Бог взяв до себе чесного, самовідданого в праці, люблячого Господа, життя і Україну, вірного християнина. Земля йому пухом і царство в небесах.

вдова	— НІНА КОРДИБАН
діти	— АНТОН, ГРИЦЬ, МІЛЯ, МАРІЙКА, ОЛЕНКА, ЮЛІЯ
невістки	— СЮЗАНН, ЕЛЕС
внуки	— МАТВІЙКО, ДЕВІД, ЛОРЕН, ЛЬОРІ

Ділимося сумною вісткою з родиною, приятелями і знайомими, що в суботу 1-го червня 1996 р. по тяжкій недузі відійшла у вічність наша дорога МАМА і БАБЦЯ

бл. п.

МАРТА МАРІЯ ПРИЙМА
з дому КОРІНЕЦЬ

ПАНАХИДА в п'ятницю 7-го червня 1996 р. о год. 7-ій веч. в похоронному заведенні Музика при 2157 Chicago Ave., Чикаго, Ілл.

ПОХОРОН в суботу 8-го червня о год. 9:30 ранку в катедрі св. о. Миколая, а опісля на цвинтар св. о. Миколая в Чикаго, Ілл.

Залишені у смутку:

сини	— ІГОР з дружиною ОЛЕНКОЮ
	— ЮРІЙ
внуки	— ТОМА і ДАНИЛО

Появився фотоальбом про Личаківський заповідник

У Львові появився цінний і на високому рівні приготований фотоальбом, роботи Василя Пилип'юка, п. з. „Пієта в камені" про Личаківський цвинтар, що є мистецько-архітектурною перлиною міста Львова.

Альбом вміщує 200 світлин з яких численні кольорові та відповідним поетичним вступом В. Пилип'юка. Цікаве, в альбомі не лише зібрано найкращі пам'ятники того цвинтаря, але і те, що деякі із них автор показує по декілька разів, у різних порах року та у різному насвітленні. Як відомо, цей цвинтар належить до найстарших в Україні, а, як видно із світлин, найстарша надмогильна плита датується з 1889 року.

Автор називає цей цвинтар і свою збірку найкращих його місць „голосом тиші, пам'яті і вічности" та саме таке враження дістає кожний, що перегортає цей альбом. У ньому мистецтво В. Пилип'юка передати красу архітектурних перлин дійшло справді до вершин і цей альбом являється найкращим з усіх десяти, що досі виготовив і видав В. Пилип'юк.

У виготовленні альбому допомагали фотомистецві редактор Дмитро Герасимчук, літературний редактор Мирослава Лемик, консультант Григорій Лупій і художник Борис Великголова. Меценатом цього солідного видання став керівник львівської залізниці Георгій Кірпа.

Книга видана українською, польською та англійською мовами і це лише збільшує її мистецьке значення. Її можна придбати у Львові у фірмових крамницях Видавництва „Світло і тінь", що випускає фотожурнал тієї назви під редакцією В. Пилип'юка.

Мовою...

(Закінчення зі стор. 2)

нери вислову композитора — оригінальних мелодико-ритмічних структур, особливо притаманний гуцульському фольклорові інтервальний склад мелодичної лінії, поєднаний із ритмічною змінністю і поставленням кількох синкоп підряд.

„Апалацька весна" Аарона Копленда завершила задум пов'язання другої частини концерту із природою, що символізувало заклик про охорону довкілля і цілої планети від знищення.

„Незважаючи на те, що в загальному сьогоднішнє відзначення носить траурний характер,— сказав на закінчення диригент Гобарт Ерл, — ми хотіли б завершити концерт на оптимістичній ноті. Для нас Чорнобиль — це реальність. А оптимізм, енергія — це боротьба, боротьба за майбутнє, за збереження здорового довкілля у цілому світі для грядущих поколінь. Ще не вмерла Україна!"

Із цими словами увертюрою до опери „Тарас Бульба" М. Лисенка, зіграною на „біс", оркестра ще раз заявила про себе як про оркестру українську. Разом із двома гимнами, американським та українським, виконаними на відкритті концерту у Кеннеді Центрі, це стало властивим обрамленням програми.

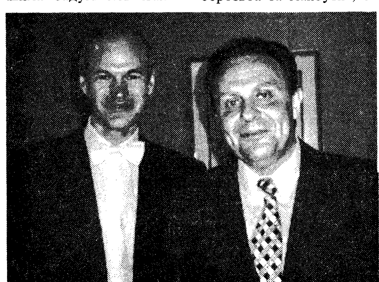
Концерт в ООН, зорганізований при співпраці із Постійною Місією України до ООН, Департаментом громадської інформації ООН та Українським Конгресовим Комітетом Америки, відкрився вступним словом дипломатів-представників до Організації Об'єднаних Націй, між якими виступив голова Постійного Представництва України до ООН Анатолій Зленко. Концерт у Вашінгтоні презентувало Вашінгтонське товариство виконавського мистецтва як частину концертової серії Кеннеді Центру. Організацією концерту у Вашінгтоні займалася директор Культурного Фонду Вашінгтонської Групи (TWG) Лариса Чопівська у співпраці з коаліцією „Виклик — Чорнобиль '96" на чолі з почесною головою, Першою леді Гіллярі Родгам-Клінтон. Після концерту у Кеннеді Центрі, який став вашінгтонським дебютом оркестри, в місцевому готелі „Вотергейт" відбулося офіційне прийняття для високих гостей, концертмайстрів оркестри та спонзорів турне, господарем якого був амбасадор України у ЗСА Юрій Щербак.

Відзначення 10-ліття чорнобильської катастрофи в ООН та Кеннеді Центрі пройшли з великим успіхом і достойно. Знаменно, що відбулися вони з участю саме Симфонічної Оркестри Одеської Фільгармонії, яка на сьогоднішній день вважається однією з найкращих симфонічних оркестр України. Приємно, що саме така оркестра гідно репрезентує нашу музику і культуру по світі (її виступи відбулися у престижевих залах Великобританії, Німеччини, Австрії, Австралії, ЗСА, Канади). За словами українців з Австралії Богдана і Ярослави Костецьких в листі до Міністерства Культури України про турне ОСО в Австралії, „...ця оркестра протягом тижня зробила своїми виступами більше для слави України, ніж усі українські групи і організації тут за останні 40 років".

Як відомо, головний диригент оркестри Гобарт Ерл — американець, перший іноземний громадянин, якому довірено пост головного диригента симфонічної оркестри в Україні. Маестро не тільки широко пропагує українську музику по світі, за що по праву удостоєний звання заслуженого артиста України, але й проявив себе як глибокий знавець та вдумливий її інтерпретатор. „Підготова до виконання, а згодом звукозапису моєї Першої симфонії проходила без моєї допомоги чи участи, — говорить композитор і диригент Микола Колесса. — Коли ж я послухав запис на компактдиску, то із подивом ствердив, що концепція Гобарта Ерла настільки відповідає моєму задумові, при чому в усіх відношеннях — наче б оркестрою провадив я сам".

Спонзорами турне оркестри були: Odessa Foods Int'l Inc., Eli Lilly and Co., Австрійські Аеролінії, Holt Enterprises, INOVA Health System, Republic Nat'l Bank of New York, „Виклик — Чорнобиль '96" та інші.

Відзначення ювілею чорнобильської трагедії з участю Одеської Симфонічної оркестри відбулися також у Торонто, Принстоні, Н. Дж., та Філядельфії.

Концертмайстер оркестри Віктор Кузиков (зліва) та її директор Віктор Митник.

Амбасадор України Юрій Щербак вітає проф. Миколу Колессу на прийнятті у Вашінгтоні.

Державна Симфонічна Оркестра Одеської Фільгармонії, посередині — головний диригент і художній керівник Гобарт Ерл.

Ділимося сумною вісткою з родиною, приятелями і знайомими, що в понеділок, 3-го червня 1996 р. несподівано відійшла у вічність наша найдорожча МАМА і БАБЦЯ

бл. п.

ІРЕНА МУШКЕВИЧ-СЕНДЕЦЬКА

з дому КОСАНОВСЬКА

ПАНАХИДА — в середу, 5-го червня 1996 р., о год. 7:30 веч. в похоронному заведенні Петра Яреми в Ню Йорку.
ПОХОРОН — в четвер, 6-го червня о год. 9:30 ранку в церкві св. Юра, а опісля на цвинтар Holy Cross в Юніон, Н. Дж.

Залишені у глибокому смутку:

син	— ОРЕСТ з дружиною НУСЕЮ і дітьми, БОГДАНОМ і ІВАСИКОМ
братова	— НІНА КОСАНОВСЬКА
стриєчні сестри	— МАРІЯ ШЕПАРОВИЧ з сином ЮРІЄМ ВІРА СТАРУХ з мужем ЛОНГІНОМ
шваґерка	— МАРІЯ КУЗЬМЕНКО з сином БОГДАНОМ ҐОЙНИЧЕМ та родиною
Родини	— КОСАНОВСЬКИХ КУРКЧІВ РИЦАРІВ СТЕТКЕВИЧІВ КОСОНОЦЬКИХ МАРТИНЦІВ ЛЕВИЦЬКИХ

та дальша родина в ЗСА, Україні, Арґентині і Польщі.

ПОДІЇ

ЛІТНІЙ СЕЗОН ОСЕЛІ ІМ. О. ОЛЬЖИЧА

Лігайтон, Па. — Оселя ОДВУ ім. О. Ольжича повідомляє, що літній сезон оселі розпочнеться у суботу, 6-го липня. Запрошується гостей, приймається замовлення на сезон та вакаційне перебування, для сеньйорів дається знижку. 6-го липня відбудеться забава, гратиме оркестра О. Кузишина. Щонеділі о год. 10:30 ранку в каплиці оселі відправлятимуться Служби Божі. Додаткові інформації поміщені у „Свободі", ч. 103 із п'ятниці, 31-го травня ц. р. Адреса оселі: Ukrainian Homestad, 1230 Beaver Run Dr., Lehighton, Pa. 18235. Телефон (215) 377-4621.

ДОПОВІДЬ ПРО СТАРОДАВНІЙ КИЇВ

Ню Йорк. — НТШ в Америці влаштовує доповідь історика і археолога з Києва Людмили Пекарської на тему „Стародавній Київ та реліквії Київської держави". Доповідь відбудеться у суботу, 8-го червня, о год. 5-ій вечора в будинку НТШ, 63 Четверта аве. між 9-ою і 10-ою вул.

ВІДЗНАЧЕННЯ 100-ЛІТТЯ М. БУТОВИЧА

Ню Йорк. — Українська Вільна Академія Наук у ЗСА влаштовує відзначення 100-ліття від дня народження мистця Миколи Бутовича, якеноситиме назву „З архівів Бутовичевої майстерні". Експонуватиметься виставка його малярських праць, графіки, літературних видань. Доповідь „Кольори дитинства" виголосить Стефанія Гнатенко. Відзначення відбудеться у неділю, 9-го червня, в УВАН, 206 захід 100-та вул. в Ню Йорку. Телефон для інформацій (212) 222-1866. Початок о год. 2-ій після полудня.

„КООПЕРАТИВНИЙ ДЕНЬ" ПРАВОСЛАВНОЇ КРЕДИТІВКИ

Сомерсет, Н. Дж. — Українська Православна Федеральна Кредитівка влаштовує т. зв. „кооперативний день", який відбудеться неділю, 16-го червня, на Українському Селі, 466 Cedar Grove Lane, Somerset, N. J. У програмі — інформації про діяльність кредитівки, перекуска та льотерія. Початок о год. 2-ій після полудня.

ПАПА РИМСЬКИЙ Іван Павло II запросив відвідати Ватикан болгарського громадянина Сєрґєя Антонова, якого притягали до суду у зв'язку з атентатом турецького терориста Алі Аджі на Папу в 1981 році. С. Антонов працював тоді у римському представництві болгарської летунської компанії „Балкани". Його проголосили спільником терориста А. Аджі, який стріляв у Папу і поранив його. Однак італійський суд визнав С. Антонова невинним. Іван Павло II передав через своїх помічників, що бажає назавжди стерти так званий „болгарський слід" в атентаті і хоче особисто поблагословити невинного болгарина й помолитися за його здоров'я.

Життєвий шлях св. п. М. Блаженка

Дня 13-го березня ц. р. упокоївся в Бозі св. п. отець крилошанин Михайло Блаженко, парох церкви св. Покрова Пресвятої Богородиці в Торолд, Онт., на 86-му році життя.

Покійний о. М. Блаженко народився 12-го листопада 1910 року в селі Джурин, Чортківського району, Тернопільської области, Західна Україна. Батько його Іван і Варвара з дому Чапор були одні з багатших в селі й старалися дати дітям освіту. Мали сім синів.

Найстарший син Степан був студентом права у Львівському Університеті. Загинув геройською смертю в місті Винниці 1919 року як старшина Українських Січових Стрільців. Св. п. о. крил. Михайло був шостим з черги і брат Степан став йому приміром і дороговказом на ціле життя. Незавидні були роки дитинства малого Михайла. Батько виїхав до Канади 1913 року. Мати померла 1916 року. Малими дітьми і господарством заопікувався брат Дмитро маючи всього 20 років. Дуже тяжкі обставини загартували молодого хлопця до життєвої боротьби. Вірив у Боже проведіння і в те, що Бог у чудесний спосіб опікується ним. Моттом його життя стало: „Бог у чудесний спосіб вирятував мене, я буду старатися рятувати мого ближнього". Скінчивши четверту клясу Української Державної Гімназії в Станиславові 1926-го року, батько його в той час приїхав з Канади і вирішив сина вислати до Канади. Молодий Михайло, маючи 17 років у 1927 році приїхав до Роблин, Манітоба, де зустрів його брат Йосиф, котрий проживав на фармі 11 миль від Роблина.

Йосиф післав його до школи в Роблині, де Михайло відразу включився в студентське життя й був головою Студентського Клюбу. 1931 року закінчив 11-ту клясу середньої школи в Роблині та переїхав до Торонто, де замешкав у брата Миколи. Впродовж одного року здає іспити 12-ої і 13-ої кляси. З приїздом до Торонто Михайло знову включається в громадську працю. Стає активним в Товаристві „Просвіта" і з часом стає секретарем Головного Товариства „Просвіта". Коли в Канаді почали організовувати УНО, то Товариство „Просвіта" переорганізовано на Філію УНО. Михайло дальше працює в організації і студіює право у Торонтонському Університеті. У жовтні 1936 року разом з Василем Войнаровським зорганізували Філії УНО в Ст. Катарінс і Гамильтоні. Опісля переїздить до Ню Йорку і там стає секретарем 10-го Відділу ОДВУ, а потім стає його головою. Також бере курс Електричної Інженерії на Нюйоркському університеті.

На запрошення голови Провінційної Екзекутиви УНО, Василя Гультая у вересні 1938 року приїжджає назад до Торонто, щоби обняти пост секретаря УНО. У березні 1939 року голова КЕ УНО, Володимир Коссар запросив його керувати канцелярією КЕ УНО в Саскатуні. Після пів року він резиґнує і повертається назад до Торонто. У вересні 1943 року вступає на студії до Духовної Семінарії Св. Августа в Торонто, а 12-го червня 1949 року, був висвячений на священика.

Короткий час о. Михайло є помічником канцлера дієцезії, о. Василя Шумея, пароха Катедри Св. Йосафата в Торонто, а відтак працює в місіях: Коністон, Еспанола, Крейтон, Ґарсон і Лібек. 1950 року о. Михайло Блаженко стає парохом церкви Св. Івана Хрестителя в Оттаві й заразом має дві місії: Смит Фалс і Кемптвіл. З великим ентузіязмом і господарським хистом береться о. Михайло до праці в новій парафії, організує молодь і Рідну Школу, розбудовує церковну залю, купує літню оселю для молоді в Ст. Пієр де Вийкфілд та рівночасно бере курс слов'янських студій в Оттавському університеті.

У вересні 1958 року о. Михайло був перенесений до парафії Преображення Господнього в Кіченер, де також вложив багато праці в розбудові парафіяльного життя. У листопаді 1962 року о. Михайло добровільно зголосився на парафію Покрова Пресвятої Богородиці в Торольд, де майже 34 роки він успішно провадив парафіяльне життя. Завдяки його зусиллям побудовано нову церкву, яку посвячено в 1966 році. Отець Михайло не обмежувався тільки до церковного життя, він багато працював і на народній ниві. У червні 1966 року, зорганізував Відділ Українського Народного Союзу в Торольд і через 10 років був фінансовим секретарем. Був на двох Конвенціях УНС. У 1967 році разом з іншими фінансовими секретарями зорганізував Ніяґарську округу УНС в Ст. Катарінс та був головою впродовж чотирьох років. У 1978 році о. Михайло причинився до зорганізування Філії Суспільної Служби Українців Канади в Ст. Катарінс і був заступником голови впродовж довгих років. Був дуже активний в будівельному комітеті для побудови Українського Дому для Сеньйорів у Ст. Катарінс в котрому й замешкав під кінець свого життя. За свою невпинну працю на релігійному, культурному, національному та харитативному полі о. Михайло Блаженко одержав нагороду від Блаженнішого Патріярха Йосифа Сліпого, котрий нагородив його високою церковною гідністю крилошанина.

Грамоти доказу признання й подяки за віддану працю о. крил. М. Блаженко одержав від: Крайової Екзекутиви Українського Національного Об'єднання, Централі Комітету Українців Канади, Головної Управи Суспільної Служби Українців Канади, Головного Уряду Українського Народного Союзу та Муніципального Уряду Ст. Катарінс. Та по свою найбільшу нагороду св. п. о. крил. Михайло Блаженко пішов перед престіл Всевишнього Бога, котрому всеціло підпорядкував ціле своє життя. Покійний все любив говорити: „Не я але Боже проведіння так зарядило".

Похоронні відправи почалися в неділю, 17-го березня, 1996 року. У неділю і понеділок вечером соборний Парастас відправили отці: о. декан др. М. Комар зі Ст. Катарінс, о. ігумен Б. Сорока ЧСВВ парох Ніяґара Фаллс, о. Б. Білинський зі Ст. Катарінс, о. К. Дачук з Велланд, о. В. Кондуський з Ґрінсбі, о. Д. Ліззотті з римо-кат. церкви Форт Ірі, о. Р. Ґаладза з Брантон, о. Т. Дусанівський зі Скарборо, та о. диякон І. Кіт зі Ст. Катарінс.

У вівторок в Архірейській Заупокійній Службі Божій і завершенню похоронних відправ, крім вище згаданих отців, участь взяли: преосвященні Владики: Кир Ізидор Борецький і Кир Роман Даниляк, монс. Донагне — римо-кат. Катедри Ст. Катарінс, о. Н. Деак — Мадярської церкви у Велланд, о. Т. Гарасимчук з Оквил, о. Ю. Корен—Торонто, о. Ан. Семчук — Міссісаґа, о. Р. Палко — Ст. Катарінс, о. І. Слон з Кіченер, о. діякон з Мадярської церкви у Велланд і Лицар Божого Гробу С. Картофель.

У великій асисті духовенства й вірних домовину з тлінними останками св. п. крил. Михайла Блаженка відпроваджено на цвинтар Лейквю, опісля всі повернулися до церковної залі, де членкині ЛУКЖ приготовили тризну.

Господарем тризни був Михайло Лоїк довголітній дяк Торольдської парафії. Молитву провів Преосвящений Кир Роман Даниляк. У вступному слові М. Лоїк коротенько зосередився над великим вкладом праці св. п. о. крил. Михайла Блаженка в парафіяльне життя нашої церкви та в суспільство — громадських і національних установах. Співчуття й признання за великий вклад праці зложили: Михайло Бучок в імени Крайової Екзекутиви Українського Національного Об'єднання, Федір Ткаченко в імені управи і членства Суспільної Служби Українців Канади, Філії Ст. Катарінс, Ярослав Гальчук в імені управи і членів УНО Філії Ст. Катарінс, Тарас Гарас в імені дирекції й мешканців Українського Дому для Сеньйорів у Ст. Катарінс. Преосвящений Владика Кир Роман Даниляк у своєму слові підкреслив жертвенність о. крил. Михайла Блаженка у помочі потребуючим. Для прикладу згадав: Музей ім. Василя Курилика в Ніяґара Фоллс, Сестер Служебниць в Анкестер, нових іміґрантів і багато інших.

Отець Віктор Сорока, котрий впродовж року заступав отця пароха в Торольд, в імені парафіян подякував Преосвященим Владикам: Кир Ізидорові Борецькому й Кир Романові Данилякові та всім священикам за участь у похоронних відправах і відпровадження покійного св. п. Михайла Блаженка на вічний спочинок.

Іриней Головачук в імені родини покійного о. крил. Михайла Блаженка, подякував усім за участь в похороні, церковному комітетові за приготовання тризни, а особливо членкам ЛУКЖ М. Лоїкові за вміле перепровадження тризни. Отець декан д-р Микола Комар на закінчення тризни провів молитву за упокій душі св. п. о. М. Блаженка.

Замість квітів, під час відвідин тлінних останків св. п. о. М. Блаженка й похоронних відправ, присутні зложили на Фонд Дітям Чорнобиля суму 811 дол. Були також індивідуальні пожертви на різні цілі, а також на Заупокійні Служби Божі. В пам'ять св. п. о. М. Блаженка Суспільна Служба Українців Канади, Філія Ст. Катарінс, уфундувала журнал „Відгукніться", котрий видає періодично Світова Координаційна Виховно-Освітня Рада при Світовому Конґресі Українців сумою 1.000 дол.

Усім жертводавцям — щира подяка, а для св. п. о. М. Блаженка канадська земля нехай буде легкою.

Е. С.

У Чикаґо видають нову газету

Чикаґо є одним з найбільших міст Америки. Його багатомільйонове населення становлять численні національні меншини. Найбільшою серед них є польська, яка нараховує понад три мільйони осіб. Дальші місця займають вихідці з Мехіко, Китаю, Кореї, Росії. Кожна громада має свої газети і журнали, на їх мовах ведуться теле і радіопередачі. Пошлюся лише на один приклад. В місті видається біля 20 російськомовних газет та журналів, серед них одна щоденна, а решта в переважній більшості тижневики. І ще одна характеристична риса: їх кількість неухильно зростає, при тім видається їх великими тиражами і розповсюджується безкоштовно. Обсяг окремих газет сягає 100 сторінок.

А між тим, українська громада Чикаґо, яка є однією з найбільших в ЗСА, практично не має свого часопису. Україномовна періодика складається з однієї церковної газети та кількох вісників, які до того ж виходять нереґулярно. Старші особи згадують тижневик „Українське Життя", який, на превеликий жаль, ще десять років тому припинив своє існування.

Отож, цими обставинами була продиктована необхідність появи часопису, який висвітлював би життя громади, розповідав про те, як йде будівництво незалежної демократичної України, а також, що діється у новій батьківщині, тобто в Америці.

І така газета з'явилась в травні, назвали її „Час і Події". Появу нового видання привітали генеральний консул України в Чикаґо Віктор Кирик, віцепрезидент УККА Орест Бараник, голова Комітету споріднених міст Чикаґо—Київ Марта Фаріон, голова Іллинойського відділу УАКР Андрій Скиба. Редактором газети є Анатолій Гороховський.

Переважну більшість матеріялів, вміщених на 16 сторінках, редакція присвятила 10-им роковинам чорнобильської трагедії. Увагу читачів привернув нарис Валентина Тищенка „Вони першими вступили у двобій з невидимою смертю", в якому йдеться про мужність і відвагу залог українських гелікоптерів.

Без сумніву, зацікавила мешканців поселення і розповідь про колишній найтаємніший совєтський ядерний ракетний об'єкт в Карпатах, поблизу містечка Делятин. Показуючи його журналістам, міністер оборони України Валерій Шмаров зауважив: „Дуже великий і занадто дорогий для нашої держави цей ядерний мішок".

Ще одна публікація викликала зацікавлення читачів. Йдеться про замітку М. Фаріон про Київську камерну оркестру, яку запрошено взяти участь в чикаґському міжнародному музичному фестивалі.

Газета „Час і Події" виходитиме двічі на місяць, однак передбачається, що найближчим часом вона стане тижневиком.

Анатолій Гороховський

Ася Іванова
Херсон — Ню Джерзі

Ромашка

Непримітна частка
Всесвіту складного,
Вибігла ромашка
в травні на дорогу.
Хилять її вітри,
Топчуть її ноги
Та вона в молитвах
Не кричить до Бога.
З місця не тікає —
кращого шукати
Білий світ не лає
За свої нелади.
Стійко і терпляче
З недругами б'ється,
В бурю не заплаче,
Сонечку всміхнеться.
І здасться часом —
Думка та не тішить,
Що мала ромашка
За людей мудріша.